En Sørge-Sang

i Anledning Dødens uventede Komme

paa Spilderøen i Skjærvø Præstegjeld, den 7de Februar i Aaret 1856, da to unge Mennesker der satte Livet til paa Søen, idet de skulde ud at fiske.

Efter Forældrenes eget Begjær, forfattet af

Ole Chr. Sørensen.

Taler hverandre til med Psalmer og aandelige Viser og synger og leger for Herren i eders Hjerter.
Eph. 5, 19.

Mel. Jesu føde Ihukommelse.

En Sang jeg nu fremføre vil. O! mærk det nøie og hør' til. Du som i Verdens Tummel gaar, Betænk at Døden nær dig staar.

2. Du seer og hører mangen Stund Din' Venner, Slægt, i Dødens Stund, Udi en Hast at stilles hen I Gravens mørke Mulm og Hjem.

3. Dertil min Sang vel sigter nu, O hvilken Sorrig, Suk og Gru, At tænke paa det Skilsmisbaand, Som Døden løste med sin Haand.

4. Men hvor jeg vender mig og snor, Da seer jeg den bekymred' Mo'r, Med Hjertet fuldt af Klage gaaer. Og stundom rinder mangen Taar.

5. Det var en tidlig Morgenstund. Det glemme I ei nogenlund. De ud ifra jers Øine drog, Og ene Jer tilbage lod.

6. I tænkte dog vel mindst derpaa, At det saaledes skulde gaae, Thi ud af Huset karsk de gik. O vee! i Sorgens Øieblik.

7. O, Havet byttet har sit Rov. Og I blev stedt i Kummer stor, Udi en Hast og ubetænkt, Var al jers Fryd til Sorg omvendt.

VIDENSK. SELSKABS BIBLIOTEK

U.S. u.å.
V box 17:503

8. Gud skjænkede Jer Livets Frugt, Den pleied I vel ogsaa smukt. Men see hvor Bladet vendt sig har, I mistede den Urt saa rar.

9. En Søn I havde og ei fleer. Nu er han ikke mere her, Det I erfare maa forsandt, At her er blot ustadig Tant.

10 O! Christian jeg møder først, Han fik jo dog en Glædehøst, I Paradisets Sted og Land, Hos Gud sin kjære Frelsermand.

11. Han var af Bygning uden Meen, Men Rosen falmed snart sin Green; Thi Havets Strøm og salte Aa Har gjort de Rosenkinder blaa.

12. Sin Daabes Pagt igjen han tog, Hans Navn i Livsens gyldne Bog, Udaf Guds egen Naadeshaand indskreven er i Himlens Land.

13. Ak, her er Jammer — ikkun Svig Men han er nu Guds Engle liig. O! gid vi og den Glæde nød, At spise der Guds Himmelbrød.

14. Han stod just i sin blomstren Vaar, Hans Alders Tid kun sytten Aar, Snart Tiden ilte før jers Blik, Og I fik smage Sorgens Drik.

15. Ustadigheden følge maa, I hvert et Fjed ihvor vi gaae, Med høie som den lave Mand, Ja selv den skjønne Ungdoms Stand.

16. To Træer Gud selv plantede Udi jers Have af jers Kæ. Det ene snarlig visned hen, Den anden Lilie staaer igjen.

17. O! snarlig misted den sit Blad Og flyttedes af dette Rad Dog ind i Stadens Gade smukt Og bær om Aaret tolv Gang Frugt.

18. O Fader jeg ei glemmer dig, Mit Hjerte rores inderlig; Thi du var nær det samme Maal Og drak den samme salte Skaal.

19. Dog skjænkte Himlens Gud dit Liv. Dit Legem ganske kold og stiv Af Dagens Byrde og Uro, thi død da var de andre To.

20. Med Job du nær kan lignes ved, Du smaged ogsaa den Bedskhed Paa Sygesengen tung og trang, Om Aske-Arnested du sang.

21. Dit Legems Qvide du gjenvandt, Men vee, din jordisk Glæde svandt, Du misted har din Alders Trøst Og fik derfor en Grædehøst.

22. Af Huset drog de fro og glad, Men hastig vendte sig det Blad, Til Sorgens Skyggers skumle Nat, O see, hvor Tiden iler brat.

23. Tre Mænd i Tallet drog afsted, At fange sig en Fiskedræt. Men Lykken vendede sit Ax Og Alting ilte blev ombragt.

24. De agtede sig ud at roe, Dermed saa var de meget fro. Men Skjæbnen tog en anden Gang, To miste Livet paa det Vand.

25. De reiste ud paa salten Vand, Dog kom de ikke langt fra Land. En Hvirvelvind i Seilet slaar, Hvoraf de to fik Banesaar.

26. Paa Hvælvet alle tre vel kom, Men ikke meer end en som kom Ved Herrens underlige Raad Med Livet af den store Vaad'.

27. Med Jonas de vel kom tillands, Dog ei i Livet ret som han. Nei død de bleve baarne op, Med kold og en stivfrossen Krop.

28. Nu kommer mig imøde her En som var udi samme Fær, Lars Nilsen var hans Dobenavn, Han tjente her for Kost og Gavn.

29. Han var til Guds Ord en stor Ven, Nu throner han i Himmelen. Fra Kedras Hytte til sin Gud, Han stedse følger Lammets Brud.

30. En dobbelt Sorg for jer vist var, Thi I ham selv opfostret har. Han var just som jers egen Søn Og for jers Hjerte lige om.

31. Med Jeremias I vel sang, Mit Øie flyder ned med Vand; Thi mine Børn borte er Og Intet kan mig trøste her.

32. Det ene som I trøstes ved Er at I har et bedre Sted Udi det nye Jerusalem, Hvor ingen Skilsmis drager hen.

33. Stor Sorg det vistnok være maa For jer som her tilbage gaae. I klage ofte udi Løn Med David: O! min Søn! min Søn!

34. Nu er hans Løbebane endt, Og al hans Strid til Seir er vendt. I Himlens Tabor fro og glad, Om Thronen staaer de Rad i Rad.

35. O stil dog kun jers Jammers-Graad, I har jo dog det glade Haab, Engang hos Gud i Himmelen At samles evig der med dem.

36. Sørg ei, du kjære Far og Mor, De lever nu i Glæden stor, Blandt de Forløstes Jubellyd, De sjunger nu med festlig Fryd.

37. O, sørg dog ei du Søster kjær For du tilbage bleven er, Men tro paa Gud, thi han dig skal Optage i sin Brudesal.

38. Tak maa I have Mor og Far, At I til Gudsfrygt lært dem har. Paa Dydens Vei I dem opdrog, Tak være Eder sagt derfor.

39. Ja Gud selv lønne skal jers Sved, Og al den Møie I her leed. Ja Seiers Kronen skal I faae Naar I kun stadig troer derpaa.

40. Farvel al Verdens Herlighed, Et bedre Sted er dem bered I Himlens evig lyse Ort, De gik igjennem Livets Port.

41. Farvel Forældre hjertenskjær, Farvel min Søster, og Gud vær I Sorgens Stund jers Støttestav Indtil I lægges i jers Grav.

42. Farvel o Venner hver især, Gud stedse jers Beskytter vær, I Sorg og Glæde, Liv og Død, Og fri jer udaf alskens Nød.

43. O du al Kongers Konge bold, O vær vor naadig Konges Skjold, Fri ham fra Uheld, List og Svig Og før ham til dit Himmerig.

44. Ja Ordets Tjenere ogsaa O lad dem i dit Fodspor gaae, Kron dem med Lykke, Held og Flid Og gjør dem altid lykkelig.

45. Forfrem hver ærlig Haandværksstand, Paa Landet som det salte Vand. Hold os ved Naade fast ved dig Og værdig os dit Himmerig.